

Jack Meijer

VAN SUKKEL
NAAR BIKKEL

MICH
NOOTEN

Jack Meijer

van sukkel naar bikkell

Mich Nooten

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ

Colofon

Eerste uitgave: februari 2021
Mich Nooten

Uitgeverij Vogelvrij
Redactie: Simone Lier
Correctie: Janke Scharff
Omslagontwerp: Jesse Jeroen Unlimited
Opmaak: Arjen Broeze, Kingfisher Design

ISBN E-boek: 978-90-8311-580-1
ISBN Paperback: 978-90-8321-542-6

© 2021 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaargemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2021 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).

1.

De late avond heeft het bouwterrein iets onheilspellends. De half afgebouwde huizen steken met donkere vlakken en lijnen af tegen een bijna net zo donkere lucht en vormen daarmee een mozaïek van zwart en donkergrijs. Her en der liggen stapels materialen en bakstenen en staan betonmolens, een paar lege vrachtwagens en een schaftkeet. In de verte klinken geluiden van naderend onweer. Er is hier verder niemand. Morgenochtend vroeg weer.

De twee staan daar als aarzelende silhouetten en zijn het enige wat beweging toont. Ondanks de donderende waarschuwingen in de verte staat er op dit moment geen zuchtje wind, wat de sombere dreiging die van de plek uitgaat alleen maar versterkt. Ze zijn net uitgestapt en Jack kijkt angstig om zich heen. 'Ik wil terug, Ronnie. Wat doen we hier? Waar is Wilco? Waar is Natalya?'

Het andere silhouet draait zich naar hem om. 'Sorry.'

'Sorry voor wat? Waar heb je het over?'

'Je kunt niet terug. Dat is nou eenmaal zo in deze business. Je kunt nooit terug. Je gaat of vooruit, of je gaat weg. Dat zijn zo de regels.' Ronnie haalt een klein pistool uit de holster onder zijn oksel. Heel rustig doet hij dat, niet dramatisch, niet met emotie. Het is zijn werk, meer niet. 'Sorry.'

Jack schiet onmiddellijk gigantisch in de stress. Hij wipt van zijn ene voet op de andere, zwaait met zijn armen en doet stapjes opzij en weer terug. 'Ronnie! Ho ho! Wacht! Wat doe je? Wacht even!'

'Dat kun je toch zelf ook wel bedenken. Je kunt niet zomaar weglopen. Ik bedoel, je hebt van alles gezien. Zomaar weglopen kan toch niet? En Natalya is van de baas. Je weet dat toch? Wat denk je nou?'

'Wacht. Stop. Ik heb niks met Natalya en ik heb helemaal niks gezien! Wat kan ik nou helemaal gezien hebben? Hou op. Doe dat ding weg. Ik heb niks gezien. En al had ik dat wel. Denk je nou echt dat ik daar iets mee ga doen?! Ik zal wel gek zijn, ik bedoel... stop dat ding weg, doe dat ding weg. Ronnie!'

'Sorry, Jack. Volgens mij ben je een aardige vent. Het is niet persoonlijk. Ik doe alleen maar mijn werk.' Hij heft het pistool en richt.

'Ronnie. Nee!'

Twee maanden eerder:

2.

Tot nu toe was het een gewone maand geweest voor Wilco Roosen, met niets meer dan *business as usual*. Alles liep wel, er waren geen noemenswaardige problemen in de zaak en het gezeik met Van Veen lag ook even stil. Dus werd het tijd iemand te raadplegen over de pijn bij het slikken. En dan meteen maar verslag te doen van de rare duizelingen die hem al een tijdje op onverwachte momenten overvielen. De huisarts had hem aangehoord, onderzocht, doorgestuurd voor een wat uitvoeriger onderzoek in het ziekenhuis en hij was gebeld gisteren dat ze de uitslag met hem wilde bespreken. Dat beloofde niet echt veel goeds, besepte Wilco, maar hij wist het van zich af te zetten en bracht de avond op een prettige manier door. Gewoon lekker thuis met Yvonne, samen languit op de bank netflixend keken ze wel zes afleveringen van een serie over beroemde Amerikaanse moordenaars achter elkaar. Altijd leuk natuurlijk.

En nu zit hij daar dan tegenover een specialist die niet al te vrolijk kijkt, zelfs nerveus is en angst uitstraalt. Omstandig en heel voorzichtig legt de man hem uit dat de zaken er niet goed voor staan. Er is iets gevonden in zijn borst wat vrijwel zeker een gezwel is en er zijn op verschillende andere plekken onregelmatigheden aangetroffen die zouden kunnen wijzen op uitzaaiingen. Er is

nog niets zeker natuurlijk, legt de arts uit, maar het ziet er echt niet goed uit.

‘Bedoelt u nou dat ik doodga of zo?’

‘Dat gaan we allemaal zien, maar het ziet ernaar uit dat u misschien iets eerder gaat dan de meeste anderen.’ Kleine zweetdruppels glinsteren op ‘s mans voorhoofd. ‘Niets is zeker natuurlijk, de medische praktijk is geen exacte wetenschap, maar er is wel degelijk iets aan de hand. Ik kan er niks anders van maken.’

‘En hoe zeker is dat?’

‘De basis zit in uw slokdarm en dat ziet er niet goed uit. Ze hebben ook nog plekjes gevonden in uw hersenen, die eruitzien als metastasen, die een verklaring zouden kunnen zijn voor de duizelingen. En dat is echt foute boel. Ik kan er niks anders van maken. Nogmaals, en ik zeg dat met nadruk: niets is zeker in de medische wetenschap. Maar gezien het stadium en de grootte van het gezwel...’ De arts valt stil.

‘Wat?’

‘Dit is niet iets waar u van geneest. Ik bedoel, u zou de eerste zijn.’

‘Ik ben wel vaker de eerste geweest met dingen. Kunnen ze niks doen?’

‘Een buismaag zou misschien nog kunnen, die wordt niet uitgesloten, maar de inschatting is dat we daar al te laat voor zijn. Daar lijkt het in ieder geval sterk op. Het spijt me.’

Wilco kijkt naar de man tegenover hem, wiens ogen alle kanten op schieten. De beul is hier duidelijk banger dan de veroordeelde. Wat is die angst? Denkt hij dat hij kans loopt na het

brengen van slecht nieuws ter plekke een kogel in zijn schedel geparkeerd te krijgen? Wat voor iemand denken mensen toch dat hij is? Alsof het zijn schuld is.

'U kunt natuurlijk een second opinion vragen ergens. In een privékliniek of zo.'

Yeah right. De man wil van hem af.

'Hoelang heb ik nog, Doc?' vraagt Wilco rustig, trots op zijn kalmte.

3.

Om nou te zeggen dat Jack Meijer een mislukt mens is gaat wat ver, maar het zit er wel tegenaan en dat weet hij zelf ook wel. Sommige mensen hebben nou eenmaal weinig om trots op te zijn en hij hoort bij die groep. Hij ziet er niet goed uit, hij heeft geen talenten en is bepaald lui en gemakzuchtig te noemen. Waarom zou hij fanatiek zijn? Waarom zou hij iets van zijn leven moeten maken? Wie zegt dat dat moet? En nog belangrijker: waarom leeft hij eigenlijk? Hij vraagt het zich regelmatig af. Zijn moeder baarde hem ooit op een maandagochtend eind jaren zeventig, omdat ze zwanger was geraakt van iemand van wie ze bij de conceptie nog dacht dat hij haar grote liefde was, en voedde hem vervolgens wat rommelig en met enige tegenzin op. Vader was al snel vertrokken en soms waren er nog weleens invallers, maar die bleven nooit lang en hadden weinig oog voor dat wat schriële jongetje dat steeds hinderlijk in de buurt was als ze zin hadden. Al op zijn zeventiende verliet Jack het ouderlijk huis. Hij ging ergens op een minuscuul maar zorgvuldig met oude spulletjes ingericht kamertje wonen, deed struikelend een mbo-studie boekhouden, om daarna zo nu en dan maar een baantje te zoeken en te vinden.

Sindsdien draait hij steeds onopvallend mee in de sfeer van een klein of een iets groter bedrijf,

om op een bepaald moment toch ook steeds maar weer te vertrekken dan wel weggestuurd te worden. Onmisbaar is hij nooit ergens, gelukkig ook niet, dus er komt altijd na een aantal maanden of soms jaren wel weer een einde aan elke betrekking. Werk is geen passie voor Jack, werk is een noodzakelijkheid. Pindakaas en een tijger wit zijn nou eenmaal niet gratis.

Zo nu en dan is er ook een vrouwspersoon dat wat tijd met hem wil doorbrengen, maar echt kanjers zijn het nooit, waardoor hij niet bepaald overloopt van overgave en verliefdheid. En aangezien hij zelf dus ook geen goeie partij te noemen is, zijn de affaires vaak al doodgebloed voordat ze begonnen zijn.

Jack is geen hoogtepunt van de schepping en dat weet hij. Godzijdank is hij daar nooit al te gefrustreerd over, waardoor hij zich meestal ook niet ongelukkig voelt. Gelukkig is hij natuurlijk ook nooit, nee zeg, dat nou ook weer niet. Hij is er gewoon niet zo mee bezig om de kwaliteit van zijn leven of zijn gevoel te beoordelen. Waarom zou hij dat doen? Jack Meijer bestaat en leeft, en daar is alles mee gezegd. En alsof die krampachtig opgeblazen ego's die beroemd zijn van social media, tv, hun bankrekening of de politiek zoveel meer voorstellen? Niet natuurlijk. Uiteindelijk zal iedereen jammerlijk aan zijn of haar einde komen en dat is dan dat. Leven is alleen maar leven en leven gaat nergens naartoe. Jack weet dat en Jack leeft daarmee.

Toevallig is hij nu net weer *in between jobs*, wat zijn favoriete status is. Er zijn bij het

verliezen van een baan altijd collega's van wie hij graag afscheid neemt. Na een paar maanden dicht op elkaar ga je je aan elkaar ergeren en als je dan vertrekt ben je in één klap van iedereen af. Heerlijk.

Vaak heeft hij een tijdje een uitkering of leeft hij van een vertrekpremie en kan hij een tijdje onbezorgd bestaan. Hij kan zo laat naar bed als hij wil, opstaan als hij zin heeft, een paar dagen achter elkaar een paar borrels te veel nemen, noem maar op. Vrijheid, blijheid.

Het moet niet te lang duren natuurlijk. Geld raakt snel op als je lekker doordrinkt. Los daarvan heeft Jack ook de neiging te verslonzen als er niemand is om zich voor te scheren en te douchen. Dat wordt dan steeds een dagje uitgesteld, tot hij opeens een landloper in de ochtendspiegel ziet en besluit dat het zo niet langer kan. Dan knapt hij zichzelf op en meldt zich bij een uitzendbureau of kijkt op internet naar wat er op hem staat te wachten. Er is altijd wel vraag naar goedkope boekhouders. Hij vindt altijd wel wat.

Deze keer is dat een beetje anders. Er staan twee passende vacatures open, maar die zijn allebei bij bedrijven waar hij al eens gewerkt heeft, dus die vallen af. Hij moet er niet aan denken zijn werkdagen weer met al die zeikerds door te brengen. Nee, het moet echt iets nieuws zijn, in een nieuwe omgeving en met nieuwe mensen. Zodat ze met zijn allen een tijdje kunnen doen alsof ze allemaal leuke mensen zijn. De wittebroodsweken. Het is een vaste sequentie:

in between jobs, werk zoeken en vinden, wittebroodsweken, saaie periode, het opbouwen van de ergernis naar ontslag of vertrek. En dan begint de cyclus weer opnieuw.

Nu lijkt er alleen zo gauw niet iets passends te vinden. En er moet wel iets komen. Het geld is op, de huur moet worden betaald en het is elke avond raak met de jenever. Er moet weer wat structuur in komen. Helaas.

Die huur is een uitgave die helemaal bovenaan de lijst staat. Zijn kamertje heeft Jack op een bepaald moment ingeruild voor een bescheiden benedenwoning, waar hij goed voor zorgt. Jack maakt regelmatig schoon en altijd is er nog wel iets te verfraaien met spulletjes die hij bij de kringloop scoort of gewoon langs de kant van de straat vindt. Zelf wil hij nog weleens verslonzen, zijn huisje zal dat nooit. Het is zijn burcht, zijn vesting, zijn oase, zijn veiligheid.

O, wacht, daar staat iets nieuws op de site van het uitzendbureau. Met spoed een boekhouder met kennis van fiscaliteit gevraagd. Verder staat er niets bij. Misschien is dat wat.

4.

Het kantoor van de club heeft geen enkele allure. Waarom zou het ook? Beneden moet het er lekker uitzien en de kamers op de eerste verdieping ook natuurlijk, want daar gaat het allemaal om. De klanten moeten het gevoel hebben dat ze in een rijke en weldadige omgeving vertoeven. Met blacklight en gekleurde spots is dat gelukkig niet zo moeilijk te suggereren en in dat licht ziet geen mens, zeker niet iemand die verblind wordt door alcohol en lustgevoelens, dat het eigenlijk ook in de club beneden een afgetrapte zoi is. En het moet er natuurlijk ook weer niet te mooi uitzien, dat is niet de bedoeling. Net als de meisjes. Echt chic is niet goed. Hoeren moeten ordinaire sletten zijn die niets liever willen dan zich door vier mannen op een avond te laten uitwonen. Dat is het sprookje dat de klanten die in de club hun geld komen uitgeven, verteld moet worden.

Tegenover Wilco in dat vieze en saaie kantoortje op de zolder van het pand zit een benepen heerschap met dunne lippen onder een nog iets dunner snorretje op zijn hoede te zijn. Verderop bij het raam staat Ronnie als een blok beton. Zoals altijd rust hij op twee benen tegelijk, een beetje wijdbeens en zonder zich te bewegen. Niets beweegt aan hem, niets in zijn gezicht, niets van dat grote lichaam. Niemand kan zo stilstaan als hij, dat is algemeen bekend beneden.

‘Dus ik zoek iemand die dat voor me kan regelen. Begrijp je wel?’ zegt Wilco.

‘Ja ja,’ knikt de man. ‘U zoekt iemand die alles administratief op orde kan brengen.’

‘Administratief en fiscaal. Mijn ervaring is dat je beter een goeie boekhouder kan hebben dan zo’n peperdure belastingadviseur die vaak toch alles doorschuift naar de boekhouders die hij onder zich heeft. Ben je het met me eens of ben je het met me eens?’

De man kijkt wat ongemakkelijk en trekt zijn lippen nog iets dunner. ‘En om wat voor fiscale werkzaamheden gaat het dan precies?’

‘Van alles. Indienen van jaarrekeningen en van de aangiftes en zo. De basis is dit bedrijf, maar er zijn nog allerlei andere projecten. Het is een beetje een warboel geworden in de loop der jaren en ik wil schoon schip maken. Als je begrijpt wat ik bedoel.’

‘En dit bedrijf is een eh... bordeel?’

‘Een club, zeggen wij.’

‘Een seksclub?’

‘Als je het zo noemen wil. Seks hoort erbij ja. Dat is het leven. Als mannen een drankje drinken krijgen ze zin in vrouwen. Dat is nou eenmaal zo. En wij hebben ze dan een service te leveren, weet je wel. Wat op prijs gesteld wordt. Door zowel die mannen als de vrouwen, die er een goeie boterham mee verdienen. Liever dat dan achter de kassa bij de Lidl of de Aldi, zei laatst een van onze meisjes. En alle anderen waren het met haar eens. Ze worden hier goed behandeld, dat kan ik je verzekeren. Ik ben een mensenmens.’

‘Ja ja.’ De man blijft uiterst zuinig kijken. ‘En u doet uw zaken wel eh... legaal?’

‘Uiteraard. Alles gaat volkomen legaal. We lopen misschien alleen een beetje achter met de administratie. We hadden een boekhouder, maar die is eh...’ Wilco aarzelt even en werpt een korte blik op Ronnie, die niet reageert. ‘Die kan zijn werkzaamheden niet meer uitvoeren. Door omstandigheden. Vandaar dat we iemand anders zoeken.’

‘Ja ja.’

‘Ik zou graag wel eerst de boeken zien. Als u het goed vindt.’

‘Ja, dat snap ik en daar hebben de anderen die vóór jou waren ook naar gevraagd, maar die zijn dus niet compleet. Allesbehalve dat. Dat is het probleem. Jij moet die boeken maken. De boekhouder maakt de boeken, zogezegd.’

De man schrikt. ‘Er is helemaal niks? Dat kan toch niet?’

‘Er is niet helemaal niks, maar wat er is stelt niks voor. Of is kwijt. Ik liet het allemaal aan onze man over en die deed het meeste thuis, maar waar het allemaal heen gegaan is; wij weten het niet. Het is gewoon opnieuw beginnen en schoon schip maken. Dat is de klus. En daar heb ik best een extraatje voor over. Plus zeer gunstige secundaire arbeidsvoorwaarden. Ik bedoel, als je vanavond hier beneden een drankje komt drinken, kan je daar kennis mee maken. We hebben ze in alle soorten en maten.’ Wilco grijnst.

Vijf minuten later is de man met de smalle lippen en het nog smallere snorretje verdwenen.

Hij mompelde het een en ander over drukte, starheid van de fiscus en zijn oude moeder en maakte dat hij wegkwam.

‘Jezus, Ronnie, wat zijn dat voor droogkloten? Ik heb toch heel wat te bieden.’

‘Het zijn boekhouders. Boekhouders zijn boekhouders.’

‘Ik heb er nog één. De laatste.’ Wilco kijkt op zijn horloge. ‘En die is te laat. Geen goed teken.’

‘Of juist wel.’

‘Of juist wel. Heb je gelijk in. We moeten een artiest hebben. En artiesten zijn vaak te laat. Jij bent zo dom nog niet, Ron.’

‘Ik weet het. Als je groot en sterk bent, kan je niet slim zijn, denken de mensen. En dat is dom van ze. Daar zal je ‘m al hebben.’ Ronnie wijst naar buiten.

Wilco loopt naar hem toe en komt bij hem staan. Ze zien aan het einde van de straat een wat magere man aankomen, half rennend, terwijl hij een blik op zijn horloge werpt. Slecht weer is het, vies weer, met wind en regen. Hij passeert een paar fietsen die daar onder een boom staan en als hij ze net voorbij is, waait er eentje om. De man kijkt om, aarzelt, maar beent dan een paar passen terug om de fiets op te rapen en rechtop te zetten. Om snel weer verder te rennen. De twee boven in het kantoortje kijken elkaar aan.

‘Een goed mens,’ zegt Wilco. ‘Als het dan ook nog een artiest is in zijn vak en niet bang is voor drank en vrouwen, dan hebben we onze man gevonden. Dit is precies het type dat we zoeken. Ik heb er een goed gevoel over.’

‘Volgens mij wordt het niks. Ik begrijp niet waar het allemaal voor nodig is.’

‘Ik heb gewoon geen zin om als crimineel dood te gaan, Ron. Wat staat er straks in de rouwadvertenties? *Helaas is van ons heengegaan: Wilco Roosen, bij leven bordeelhouders*. Dat wil je toch niet?’

‘Je doet wel meer.’

‘Weinig om trots op te zijn.’

Ze zwijgen even.

‘Je bent de enige die ik het verteld heb, Ron,’ zegt Wilco dan. ‘Niemand anders. Zelfs Yvonne niet. En je moet er je kop over houden. Tegen iedereen. Oké?’

‘Ja, *sure*.’

Vijf minuten later zit Jack Meijer op de plek waar al verschillende boekhouders hebben gezeten die ochtend, met beslagen brillenglazen en een waas van minuscule regendruppeltjes op zijn kalende schedel. Wilco is net klaar met zijn inleiding. ‘Dus daar zoek ik iemand voor. Een accountant die ik kan vertrouwen en met wie ik kan lezen en schrijven.’

‘Dat ben ik, denk ik. Ik ben enorm te vertrouwen. Iets té eigenlijk. En lezen en schrijven kan ik ook.’ Jack lacht.

Wilco lacht beleefd mee en kijkt weer even op naar standbeeld Ronnie, dat natuurlijk in het geheel níét reageert.

‘U hebt toch wel een of andere soort van gebrekkige administratie gevoerd tot nu toe, mag ik aannemen?’

‘Zeker. Uiteraard. Maar momenteel al een

jaartje of zo niet. Ruim een jaar. Twee eigenlijk. En wat er nog is, is niet helemaal compleet meer. Onze man van toen is niet meer bij ons. En hij was de enige die alles wist te vinden. Hij is opeens vertrokken. Nooit meer iets van gehoord. Een raadsel is het.'

'Ja, we hebben een saai beroep, daarom wil je nog weleens van werkkring wisselen.' Jack lacht weer even. 'En wat doet u precies? Wat is de business?'

'Van alles.'

'Leuk. Veelzijdig. Zoals wat?'

'Handel, entertainment, dat soort dingen. We gaan schoon schip maken hier. Alles netjes en zoals het hoort.'

'Te gek. Ik ben gek op entertainment. En ik heb altijd al eens in die wereld willen werken.' Jack blikt nieuwsgierig om zich heen. 'En wat doet u hier? In dit gebouw? Ik bedoel eh... het ziet er beneden naar uit dat het hier gaat om een eh... Niet dat ik daar iets op tegen heb. Helemaal niet. Ik oordeel niet zo snel.'

'Waar ziet het naar uit?'

'Nou u eh... u hebt hier meisjes lopen, toch?'

'Klopt. Hier hebben we meisjes lopen. En ze liggen ook weleens.' Nu is het Wilco die lacht en Jack die beleefd meedoet.

'Gezellig,' zegt hij. 'Ik hou van gezelligheid.'

'Ik ook. De krenten in de pap van het leven...'

'Zo is dat. Leuk. Klinkt leuk allemaal. Levendig. Spannend.'

'Dus het lijkt je wel wat?'

'Ja hoor. Tuurlijk. Waarom niet?'

Ronnie en Wilco kijken elkaar even kort aan.
Een onverwachte reactie.

‘Wanneer kan je beginnen?’

‘Zeg het maar. Ik ben eigen baas en ik heb op dit moment niks, dus eh...’

‘Morgen? Vandaag?’

‘Prima. Maar eh...’

‘Wat?’

‘Moeten we niet nog even het een en ander bespreken? Werktijden, salaris, dat soort dingen.’

‘Werktijden maken me geen reet uit. Als je maar doet wat je moet doen. En salaris weet ik niet. Zeg het maar. Doe maar een voorstel en dan zeg ik ja. Als het een beetje normaal is. Er kan ook een gedeelte zwart. Of alles.’

‘Als we schoon schip gaan maken en alles netjes willen doen zoals het hoort, is dat niet zo’n goed begin, denk ik.’

‘Heb je gelijk in. Ook goed. Doe het maar officieel. Neem het hoogste salaris dat je ooit gehad hebt, plus nog een beetje. Ik vind het allemaal best.’ Wilco staat op. ‘Ik zal je dan nu even laten zien wat we nog hebben. Wat dozen met bonnetjes en een paar ordners. Kom even mee. Alles staat beneden in de kelder.’

‘Leuk. Te gek. Een nieuwe wereld. Hou ik van. Ik heb er zin in.’ Jack kijkt even om naar Ronnie, die glashard door hem heen kijkt.

Verder lezen?

Benieuwd naar het hele verhaal en wil je verder lezen?

KLIK DAN OP DE ONDERSTAANDE LINK

<https://uitgeverijvogelvrij.nl/boek/?id=jack-meijer>

Over Uitgeverij Vogelvrij

Uitgeverij Vogelvrij publiceert boeken met de lengte en de amusementswaarde van speelfilms.

Het doel van Uitgeverij Vogelvrij is 'lezen' een ander imago te geven en het geschreven verhaal toegankelijker te maken voor de consument van nu, die meer op beelden is gericht. Uitgeverij Vogelvrij zet niet de schrijver maar de lezer centraal.

Elke maand verschijnt er minstens één nieuw boek. Soms vermakelijk, soms romantisch, soms controversieel, maar altijd entertaining.

De digitale edities van onze boeken zijn direct op onze website aan te schaffen. De gedrukte versies zijn te koop in zowel de reguliere als de online boekwinkels.

Meer informatie over onze boeken vind je op:

<https://uitgeverijvogelvrij.nl>

